

Arta Vārpa

Tēlniecības simpoziji Valmierā. 1984–1989

Iecere organizēt tēlniecības simpozijus Valmierā radās Andrim Vārpam, kurš pēc Mākslas akadēmijas Tēlniecības nodaļas beigšanas sāka dzīvot un strādāt Valmierā. 20. gadsimta 80. gadsimta sākumā viņu - jaunu tēlnieku - vadīja pārliecība, ka šeit viņam būs iespēja radoši strādāt un būt noderīgam. Viņš sāka strādāt par pedagogu Valmieras Bērnu mākslas skolā un, līdztekus tam, uz vispārēja tēlnieku radošās aktivizācijas fona, kaldināja ideju par akmenstēlniecības simpoziju organizēšanu. Iecere realizēt radošus eksperimentus simpozija veidā Andra Vārpa prātā bija briedusi jau ilgāku laiku. Kā atceras viņš pats: „1977. gadā, kad es vēl biju students, Mālpilī tika organizēts pirmais granīttēlniecības simpozijš. Kaut kas neredzēts un nedzirdēts pie mums – tu vari darīt kā tev tīk. Veidot un kalt, ko tu gribi. Vēl tevi ēdina, izgulda un dod stipendiju. Uguns pakulās! Biju uzaicināts, man aizliedza³⁹, es paklausīju! Tas laikam bija labi, jo es tiešām 1977. gadā vēl nebiju gatavs izcilai improvizācijai akmenī. Bet tagad – 1984. gadā es nolēmu organizēt akmens tēlniecības simpoziju Valmierā. Kamdēļ? Sevis dēļ. Lai tiktos ar kolēģiem, lai būtu apritē, lai mācītos, lai būtu jēga tiem iepriekšējiem brīnišķīgā atmosfērā pavadītiem gadiem.⁴⁰”

.

³⁶ *Ulmane V.* Skulptūra dzīvajiem // *Literatūra un māksla.* – 1987. – 17. aprīlis. – 8. lpp.

³⁷ Turpat.

³⁸ *Čaupova R.* Daži pavērsieni akmenstēlniecības attīstībā // *Doma* – 6. Rīga, 2000. – 142. lpp.

³⁹ Andris Vārpa sarunā piemetina, ka, lai viņa studiju gados piedalītos ar akadēmiju nesaistītās tēlniecības aktivitātēs, bija jāsaņem mācībspēku piekrišana, kas toreiz, 1977. gadā, viņam netika dota.

⁴⁰ No tēlnieka Andra Vārpa atmiņām. Pieraksts autores personīgā arhīvā.

Zināmu impulsu simpoziju organizēšanai devusi arī 80. gadu sākumā Mākslinieku savienības tēlniekam dotā iespēja ekskursijai uz Klaipēdu, kur simpoziji tika organizēti jau vairākus gadus, kā arī Lietuvas tēlnieku salīdzinoši lielo radošo brīvību un iespējas apliecinošā 1977. gadā dibinātā Mažvida (*Mažvydas*) skulptūru parka apmeklējums. Radošus impulsus, līdzīgi kā citiem Vārpa laikabiedriem, deva redzētais starptautisko tēlniecības kvadriennāļu ekspozīcijās, sevišķi kaimiņu tēlnieku – lietuviešu un igauņu darbi, kuros bija iespējams redzēt „spēju un iespēju kopīgu rezultātu.”⁴¹ Apņēmību organizēt simpozijus stiprināja arī Vārpa piedalīšanās tēlniecības simpozijā Azerbaidžānas galvaspilsētā Baku 1983. gadā⁴².

Jau nākamā gada vasarā Andris Vārpa organizēja pirmo „izmēģinājuma” simpoziju, kurā par dalībniekiem pieaicināja savus studiju biedrus Gvido Bulu un Juri Švalbi. Simpozija organizēšanā izdevās veiksmīgi sadarboties ar Valmieras pilsētas izpildkomiteju, kas rūpējās par simpozija tehnisko nodrošinājumu un atbalstīja tēlnieku radošos eksperimentus arī turpmākos gadus. Būtisks un motivējošs bija fakts, ka tēlnieku radošā brīvība bija praktiski neierobežota – skices iepriekš nebija jāiesniedz un jāsaskaņo, arī nekādi tematiskie norādījumi doti netika.⁴³ Simpozija dalībniekus motivēja ne tikai vēlme strādāt un eksperimentēt ar tiešās akmens apstrādes paņēmieniem. Viņi vēlējās piedalīties pilsētas vides bagātināšanā. Simpozijos tapušie darbi tika izvietoti gan mācītājmuižas parkā, kas atrodas pie tēlnieka darbnīcas, gan dažādos Valmieras pilsētas skvēros.

Pirmajā simpozijā Andris Vārpa izkala darbu „Bērnības tēma,” (**6. att.**) kas bija viņa pirmais lielākais mēģinājums strādāt granītā pēc Mākslas akadēmijas vasaras praksēm tēlnieka Kārļa Jansona darbnīcā „Siļķēs”. Skulptūras kompozīciju veido trīs daļas: darba centrā redzams vispārināts bērna tēls, ko no abām pusēm ieskauj uz pusēm pāršķelta akmens fragmenti. Šajā darbā parādās arī nākamajos simpozija darbos novērojamā tendence – tēlnieku nevairīšanās eksponēt un par darba faktūras daļu padarīt akmens borējuma vietas, darbos atstāt un kombinēt neapstrādāta vai daļēji apstrādāta akmens virsmu. Tēlnieka Gvido Bula veidotais darbs „Domātājs” atrada savu vietu mācītājmuižas parkā, bet Jura Švalbes „Saskaņa” tika novietota vienā no pilsētas skvēriem⁴⁴.

Nākamajos gados Valmieras akmenstēlniecības simpoziju dalībnieku skaits auga. 1985. un 1986. gada simpoziji bija ražīgākie un radošākie. 1985. gada vasarā, simpozijā, kurš uzskatāms par pirmo oficiālo Valmieras akmenstēlniecības simpoziju, kopā ar Andri Vārpu

⁴¹ No tēlnieka Andra Vārpa atmiņām. Pieraksts autores personīgā arhīvā.

⁴² Andris Vārpa: Katalogs / Sast. A. Treija. – Rīga. – 2007. – 75. lpp.

⁴³ No tēlnieka Andra Vārpa atmiņām. Pieraksts autores personīgā arhīvā.

⁴⁴ *Leitis A.* Valmieras akmenstēlniecības plenērs. Brošūra. Valmiera. – 1987. [bez paginācijas]

darbojās tēlnieki Gvido Buls, Romualds Getautis, Guntars Vagners, un Pauls Gerasimenko (Jaunzems). Katrs tēlnieks radīja pa vienam darbam. Tā kā nekādu tematisku nosacījumu simpozijam nebija, tapa saturiski un formāli ļoti daudzveidīgi darbi, kas bija gan drosmīgi eksperimenti ar granīta kā materiāla iespējām, gan bija idejiski un formāli pašvērtīgi. Andris Vārpa šajā gadā simpozija darbu kolekciju papildināja ar abstraktu, izmēros nelielu „Kompozīciju”, Gvido Buls ar vienu no izaicinošākajiem un asociāciju ziņā tiešākajiem darbiem „Žokļi” jeb „Mēle”, Pauls Gerasimenko radīja darbu „Briešana”, Romualds Getautis – skulptūru „Šarms”.

1986. gadā Valmieras simpozijā līdzās latviešu tēlniekiem – Timiānai Munkēvicai (1942), Solveigai Vasiļjevai (1954), Gvido Bulam, Romualdam Getautim un Raitim Bēcim, Andris Vārpa pieaicināja arī divus igauņu tēlniekus – Ahti Sepetu (*Ahti Seppet*) un Andrusu Kasemā (*Andrus Kasemaa*, 1941). Tā kā igauņu tēlnieki no Tartu iepriekš ar granītu strādājuši nebija, viņiem simpozijā bija izaicinājums. Andris Vārpa, atceroties igauņu tēlnieku darbošanos, atzīst, ka iespējams tieši iepriekšējās pieredzes neesamības dēļ viņu darbi „bija tie atraktīvākie un mākslinieciski nesamocītākie.”⁴⁵ Vārpa šajā simpozijā radīja darbu „Dzejnieks”. Gandrīz divus metrus augstajā, vertikālajā granītā, diezgan konstruktīvā šķautņū un plakņu ritmā nojaušama nosacīta figūra, kuras poza iemieso šķietamas pārdomas un apceri. Šis darbs lielā mērā ir apliecinājums tēlnieka toreizējai interesei par dzejnieka Eduarda Veidenbauma (1867–1892) personību un veikumu. Kopumā 1986. gada simpozijā iecerētais Valmieras skulptūru parks ieguva deviņus jaunus darbus.

Pieaicināto tēlnieku skaita ziņā visplašākais bija 1987. gada simpozijā. Bez latviešu dalībniekiem Andra Vārpas, Gvido Bula, Paula Gerasimeiko, Romualda Getauta, Aigara Krievāna, Solveigas Vasiļjevas, Gītas Mergupes, igauņiem Andrusa Kasemā (*Andrus Kasemaa*) un Ilmara Kruzames (*Ilmar Kruusamäe*), piedalījās arī tēlnieks Huseins Ahverdijevs (*Husein Hagverdiyev*) no Azerbaidžānas.

1988. gadā Vārpa simpoziju organizēšanā nolēma ieturēt pauzi un, nākamajā gadā, mēģinot atjaunot jau par regulāru kļuvušo tradīciju ik vasaru kopā ar kolēģiem darboties Valmierā, tēlnieks nonāca pie atziņas, ka pasākums ir sevi izsmēlis. Atskatoties uz to ar laika distanci un šodienas pieredzi, viņš īsi un vispārinoši atzīst, ka „katrs pasākums piedzimst, uzzied un – mirst.”⁴⁶

Laiks, kad Valmieras akmenstēlniecības simpoziji savu potenciālu jau bija realizējuši, saskanēja ar Latvijas neatkarības atgūšanu, kas radīja strauju vērtību un prioritāšu

⁴⁵ No sarunas ar tēlnieku 2012. gada 8. februārī. Sarunas pieraksts autores personīgajā arhīvā.

⁴⁶ No tēlnieka personīgajām atmiņām. Pieraksts autores personīgā arhīvā.

pārorientēšanos un ieviesa pārmaiņas arī tēlnieku darbībā. Atsevišķos pēdējo gadu simpoziju darbos nacionālā pacēluma noskaņojuma iespaidā parādījās tīri plakātiska tematika, kā arī saasinājās sabiedrības reakcija pret darbiem, neiztiekot arī bez centieniem tajos saskatīt politiskus vēstījumus. Piemēram, 1989. gadā veidotais igauņu tēlnieka Ahti Seppeta „Vadoņa portrets”, novietots Valmieras skvērā, ko tēlniekiem nezinot, Atmosdas noskaņās bijis iecerēts pārdēvēt par Kārļa Ulmaņa laukumu, tika uztverts kā provokācija un ņirgāšanās par Latvijas valstsvīra piemiņu un apliets ar krāsu, kaut arī darba vēstījums drīzāk bija uztverams kā drosmīgi ironisks komentārs par aizejošās un grūstošās politiskās sistēmas vadoņiem un to pieminekļiem. Darbs ilgu gadu stāvēja Andra Vārpa pagalmā, un tikai pirms dažiem gadiem radās iespēja to Valmierā tomēr eksponēt – savu vietu tas radis Valmieras Vecpuišu parkā. Tikpat saasināti, taču diametrāli pretēji šajā laikā daļa valmieriešu uztvēra tēlnieka Nikolaja Petraškeviča veidoto koka skulptūru, kas pilnīgi nepamatoti tika asociēta ar „nost kalstošo Padomju Savienību”⁴⁷. Arī šīs interpretācijas bija sava veida signāls, ka simpoziju aktīvākie un radošākie gadi ir pagājuši. Būtiski, ka jau savos aizsākumos Valmieras akmenstēlniecības simpoziji tika organizēti brīvības garā un simpoziju darbi bija nesaistīti ar kādām ideoloģiskām nodevām⁴⁸. Viena no simpoziju dalībniecēm – tēlniece Solveiga Vasiljeva atzinusi: „Šie simpoziji bija kā svaigs ūdens malks un ideju koncentrāts tēlniecībā.”⁴⁹

Pieci Valmieras akmenstēlniecības simpoziji deva pilsētai vairākus desmitus lielākoties paliekošu darbu. 80. gadu gaitā diezgan būtiski bija izmainījušās arī paša simpozija organizētāja ieceres un ilūzijas par tēlniecības simpozija funkcijām un mērķiem. Sākotnējā ideja par aktīvu radošu darbu, skulptūru parka izveidošanu un cerības, ka tēlnieku devumu novērtēs arī pilsēta un tās iedzīvotāji, lielā mērā izrādījās nepiepildāmas.

Simpozija darbi Valmierā palikuši kā liecība 20. gadsimta 80. gadu jauno tēlnieku aktīvai darbībai, daļa no tiem arvien eksponēti dažādās pilsētas vietās, daļa nesen pārvietota uz Valmieras Valsts ģimnāzijas parku, jo bijušā mācītājmuižas parka sakopšana pašlaik nav pilsētas prioritāte. Kā rakstā par tēlniecības simpozijiem un to darbu likteņiem atzinusi mākslas zinātniece Gundega Cēbere, simpoziju kustība apliecina, ka nepietiek ar tēlnieku kopā sanākšanu vien, lai radītu paliekošus darbus pilsētvidei – ir nepieciešama skaidrība par veidojumu tālāko likteni.⁵⁰ Arī citu tēlnieku aktivitātes, kas saistītas ar simpozijiem pārmaiņu laikā, apsīka. Varas maiņa pārtrauca Mārupītes tēlnieku vērienīgo ieceri, kas ietvēra brīvdabas parku ar zaļu atpūtas zonu, tēlniecības darbu ekspozīciju un simpoziju centra kompleksu –

⁴⁷ No sarunas ar Andri vārpu 2012. gada 22. aprīlī. Pieraksts autores privātā arhīvā.

⁴⁸ Turpat.

⁴⁹ Barčevska D. Un tas ir svarīgi // Studija. – 2000. – Nr. 5 [bez paginācijas].

⁵⁰ Cēbere G. Tēlniecības simpoziji // Latvijas Arhitektūra. – 2005. – Nr. 6. – 96. lpp.

deviņdesmito gadu sākumā pilsēta pārtrauca jebkādu finansiālo atbalstu projektam, radās problēmas ar teritorijas īpašumtiesībām, kā arī zuda sabiedrības ieinteresētība ieceres realizācijā.⁵¹

Simpoziju tradīcijas atjaunošanās 20. gs. 90. gadu nogalē un Andra Vārpa līdzdalība tajos

Simpoziju organizēšana dažādās Latvijas vietās pēc vairāku aktīvu tēlnieku iniciatīvas no jauna aktualizējās ap 2000. gadu. Viens no aizrautīgākajiem akmenstēlniecības simpoziju organizētājiem šajā laikā bija tēlnieks Vilnis Titāns. 1999. un 2000. gada vasarās viņš, sadarbojoties ar Staiceles pašvaldību, Ziemeļvidzemes nelielajā pilsētā aicināja ar granītu strādāt vairākus tēlniekus.

Mērķi nelielās pilsētas vidi atdzīvināt ar profesionāliem tēlniecības darbiem apliecināja simpozija nosaukums „Mazpilsētas kultūrainava”. Abas simpoziju vasaras Staicelē kopā ar kolēģiem Vilni Titānu, Igoru Dobičinu, Ģirtu Burvi (1962), Kirilu Panteļejevu (1969) strādāja arī Andris Vārpa. 1999. gadā tapušajā darbā „Gadalaiki” jeb „Saites” (**19. att.**) tēlnieks, sev iepriekš neraksturīgi, nav iejaucies laukakmens dabīgajā kopformā – saglabājot tā siluetu neskartu, tēlnieks fragmentāri, veidojot atšķirīgas faktūras, apstrādājis tikai tā virsmu. Ar leņķa slīpmašīnu izdarot sekļus zāģējumus laukakmenī, tas lineāri it kā apjozts saitēm. Tēlnieka veidotās faktūras, kuras viņš nereti dēvē par „akmens saķemmēšanu,” veido asociācijas ar ainavas motīviem - apartu zemi, laukiem, kas Vārpa mākslā ir bieži klātesoši.

2000. gada simpozijā tēlnieks turpinājis ainavas motīvu, to paslēpjot aiz ironiska darba nosaukuma „Pīrāgs+” (**20. att.**). Arī šajā darbā Vārpa turpinājis sev raksturīgo akmens apstrādes veidu – lineāru, skičveidīga zīmējuma līnijas atgādinošu virsmas uzirdinājumu, rūpīgi apstrādātajā virsmā vietu atvēlot arī akmens dabīgajai faktūrai.

Kopš 2001. gada trīs vasaras Latvijas Mākslinieku savienības organizēti akmenstēlniecības simpoziji norisinājās Zvārtavā. 2001. gadā simpozija vadīšanu uzņēmās tēlnieks Vilnis Titāns, bet 2002. un 2003. gadā – Igors Dobičins. 2001. gada simpozijš tika rīkots sadarbībā ar Alūksnes pilsētas domi, un simpozija darbi tika eksponēti Alūksnes pils

⁵¹ Cēbere G. Mākslas topogrāfija: Rīga, Jūrmala // Forums. – 2002. – 6. sept. – 4. lpp.

parkā.⁵² Līdzās tēlniekiem Vilnim Titānam, Igoram Dobičīnam, Jurim Švalbem, Gvido Bulam un vairākiem tēlniecības studentiem Zvārtavā 2001. gadā strādāja arī Andris Vārpa, kurš simpozijā veidoja granīta skulptūru „Diānas dzimšana” (**21. att.**). Ideju darbā ietvert medību dievietes Diānas motīvu rosinājusi simpozijam dotā virstēma „Gadsimtu sasaukšanās,” kas bijusi kā neobligāts aicinājums dalībniekiem 18. gadsimta angļu stila Alūksnes muižas parkam veidot darbus, kas sabalsotos ar tā vēsturi⁵³. Vertikālajā granīta kompozīcijā abstrahētas un plūstošas, ar sievietes auguma siluetu asociējamas formas savienojas ar neapstrādāta akmens dabīgo faktūru. Kompozīcijas kopformā labi nolasāms Vārpa iekodētais vēstījums – medību dieves bultu, loka un auguma fragmenti. Darbs eksponēts netālu no Aleksandra paviljona – apmēram tajā vietā, kur savulaik atradies Diānas laukums ar 18. gadsimta 2. pusē marmorā veidotu medību dievietes skulptūru⁵⁴. Jaunradītajā darbā tēlnieks gan šķietami retrospektīvi atskatījies atpakaļ senā pagātnē, gan šīs pagātnes alegoriju iesaistījis sev aktuālā tēlniecības valodā.

Mērķtiecīgi un prasmīgi organizēts bija 2005. gada akmenstēlniecības simpozijis „Nordeķi 2005” Pārdaugavā, kas pulcēja plašu un pazīstamu tēlnieku loku. Tā iniciators un rīkotājs bija Nordeķu muižas apsaimniekotājs Arturs Ozoliņš, kas līdztekus muižas atjaunošanai domāja par 18.–19. gadsimta mijā veidotā muižas parka atjaunošanu un vēlējās rīkot starptautisku simpoziju, pasākuma organizēšanu un tēlnieku pieaicināšanu uzticot simpozijos pieredzējušajam tēlniekam Paulam Jaunzemam.⁵⁵ Nordeķu parkā desmit dienas aktīvi strādāja latviešu tēlnieki – Igors Dobičīns, Ojārs Feldbergs, Pauls Jaunzems, Ronalds Jaunzems un Andris Vārpa, kā arī viesi no ārvalstīm – Japānas, Zviedrijas un Somijas un Lietuvas.

Nepastāvot kādai organizatoru nosacītai virstēmai, katrs tēlnieks strādājis brīvi un tematiski savstarpēji nesaistīti. Šajā simpozijā Vārpa darbā „Lidojums pār pilsētu” (**22. att.**) turpinājis un dinamiskāk izvērsis iepriekšējos simpozijos aizsākto ainavas tēmu. Arī šoreiz akmens dabīgo formu atstājot lielā mērā neskartu, viņš, zāģējot virsmu un to sev ierasti „ķemmējot”, veidojis attālinātus, kā no putna lidojuma ieraudzītus dabas un pilsētas vides apveidus. Mākslas zinātniece Anita Vanaga, vērtējot Nordeķu simpozija tēlnieku darbus, Vārpa skulptūras ainavas motīvu asociējusi ar atblāzmām no tēlnieka Ojāra Feldberga jaunības darbiem⁵⁶. Andra Vārpa interesi par ainavu tēlniecībā tomēr, šķiet, vairāk rosinājusi viņa prakse meklēt savus, tehniski individuālus akmens virsmas apstrādes paņēmienus, kas

⁵² *Guste B.* Tēlniecības simpoziji // Kultūras Forums. LMS informatīvais biļetens La Māsa. – 2005. – 30. sept. (Nr.1.) – 4. lpp.

⁵³ *Dzene M.* Ļauj runāt akmenim // Dzirkstele. – 2005. – 28. jūl. – 5. lpp.

⁵⁴ <http://www.aluksnespils.lv/index.php?go=jaunas> (skatīts 10. 05. 2012.).

⁵⁵ *Cēbere G.* Tēlniecības simpoziji // Latvijas Architektūra. – 2005. – Nr.6. – 97. lpp. <http://www.diena.lv/arhivs/telniecibas-desants-12567454> (skat. 9. 05. 2012.).

devuši viņam iespēju gūt radošu baudījumu, akmenī realizējot vispārinātus ainavas motīvus, kas ļoti raksturīgi viņa zīmējumos un nereti arī tēlniecībā.

Mērķtiecīgu un aktīvu starptautisku tēlniecības simpoziju organizēšanu 2004. gadā aizsāka Ventspils, tādējādi savu pilsētvidi ik vasaru bagātinot ar raksturā dažādiem tēlniecības objektiem, kas eksponēti publiski pieejamos pilsētas skvēros un parkos. 2006. gadā simpozijā tika aicināts piedalīties arī Vārpa un, daļēji turpinot savu atklāto simpoziju „formulu” – maz iejaukties laukakmens dabīgajā formas skaistumā – veidoja darbu „Milža meitas piekariņš” (**23. att.**), pievēršoties virsmas faktūras veidošanai, un, akmeni perforējot, radot arī darba leģendu, kas formulēta tā nosaukumā. Bez paskaidrojuma, kurš darbu aicina uzlūkot kā rotaļīgu fantāziju par kādas mītiskas pasaules klātbūtni, darbs pārliecina arī kā pašvērtīga dekoratīva dārza skulptūra, kas veiksmīgi iekļāvusies skvērā pie Ventspils ūdens atrakciju parka.

Ar drosmīgu un iecerē vērīenīgu privātu iniciatīvu 2004. gadā klajā nāca tēlnieks Juris Švalbe, organizējot vairākus akmens tēlniecības simpozijus Raganā. No 2004. līdz 2009. gadam viņš savā dzīves un darba vietā Krimuldas novadā realizēja paša iecerētu piecu gadu projektu „Raganu parks kā kolekcija”, kura rezultātā ainaviski izteiksmīgajā, tēlnieka mājām tuvajā teritorijā pieaicināti latviešu tēlnieki un tēlniecības studenti kopumā radīja septiņpadsmit skulptūru. 2006. un 2007. gadā simpozijos piedalījās arī Andris Vārpa, atzīstot, ka viņa studiju biedra Švalbes organizētie simpoziji bijuši tie, kuros dalībniekiem nodrošināti vislabvēlīgākie apstākļi radoši intensīvam darbam. 2006. gadā Raganu parkā Vārpa veidoja ainavisku motīvu – darbu „Siena kaudze,” kas ļoti organiski saskaņojas ar lauku vidi un uzlūkojams arī kā tēlnieka zīmējumos raksturīgā siena gubas motīva izvērsums trīs dimensijās. Nākamajā vasarā tēlnieks monumentālos izmēros realizējis tēmu, kas deviņdesmitajos gados bijusi noturīga viņa tēlniecības mazajās formās – marmora, bronzas un koka skulptūru sērijās. Mākslinieka radošās ieceres – savus mazo formu tēlniecībā realizētos motīvus izvērst monumentālos izmēros brīvā dabā – lielā mērā saskaņojas ar daudzu radoši strādājošu tēlnieku sapņiem savus darbus realizēt vērīenīgos mērogos. Simpozijš šajā gadījumā sniedzis iespēju tēlniekam iecerī piepildīt. Gandrīz divus metrus augstā, emocionāli nospriegotā skulptūra „Mīlestība” (**24. att.**), kuras šķietami visnotaļ abstraktās, perforētās formas uzlūkojamas arī kā figurāls darbs, uz ainavas fona ir kā paliekošs atgādinājums par cilvēku mūžīgo pievilksnās spēku, kas sakņojas un pieder dabai.

2009. gadā Andris Vārpa piedalījās starptautiskā tēlniecības simpozijā Paņevežā, Lietuvā. Paņevežas pilsēta, līdzīgi kā Ventspils, par veiksmīgu veidu kā pilnveidot pilsētas vaibstus atzinusi tēlniecības simpozijus. Kopformās nosacītā veidā un raupjā faktūrā tēlnieks simpozijā realizējis motīvu, kas, līdzīgi kā Raganu parka simpozija darbā „Mīlestība” savulaik

risināta mazajās formās – Vārpa veidoja horizontālu kompozīciju „Guļošā amazone” (25. att.). Darba kopforma balansē starp brīvu abstrakciju un formām, kas asociējas ar antropomorfu elementu klātbūtni. Akmeni, kā ierasts, apstrādājot tieši un paļaujoties uz intuitīvu, daļēji neapzinātu formas radīšanu, tēlnieka skulptūrā labi nolasāms tajā iekodētais amazones motīvs ar šaujamloku. Šajā darbā, līdzīgi kā iepriekšējā simpozijā aizsākts, tēlnieks, raupji, taču ritmiski viendabīgi uzcirtis skulptūras virsmu, radot reljefi asu, šķautņainu faktūru.

20. gadsimta nogalē un 21. gadsimtā notikušie tēlniecības simpoziji, līdzīgi kā Padomju gados organizētie, ir nozīmīgi tēlnieku savstarpējās radošās domu apmaiņas veicinātāji. Tomēr simpoziju raksturs un misija laika gaitā ir arī ievērojami mainījušies. Šādus pasākumus vairs nevar uzlūkot kā novatoriskus eksperimentus, bet gan kā tradīcijas turpinājumu, kas tēlniekiem piedāvā realizēt radoši brīvas ieceres, un organizēti eksponēt tās publiskā vai privātā vidē.

Tēlnieks Andris Vārpa, būdams viens no akmenstēlniecības simpoziju pionieriem, jaunajos simpozijos piedalījies ar aizrautību, tajos realizējot gan gadu gaitā uzkrāto radošās pieredzes bagāžu, gan improvizējot ar akmens virsmas apstrādes daudzveidīgajām iespējām un vērienīgākos, ārtelpai piemērotos apjomos izvēršot tēmas, kas tēlnieku interesējušas mazajās formās.